

ved den lavere Administration end i deres Vaaben, Velilighed til at indtræde i Korpsf. Man vil paa denne Maade muligen kunne bevare for Hæren brugbare Kræfter, der ellers maatte pensioneres.

Det andet Hovedpunkt, der har givet Anledning til Forhandling, angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Embedspersonalet ved Forpleiningsvæsenet bør være civilt eller militært. Som bekjendt ere Forpleiningskorpsfets Underklasser militære, og Flertallet er ved sine Overveielser kommet til det Resultat, at man ogsaa med Hensyn til denne Del af Ordningen bør gjøre Skridtet helt ud ved at lade Embedsmændene haade i Intendanturstaben og Forpleiningskorpsfet blive Officerer, de Embedsmænd undtagne, der i Lovforslaget ere henførte til Officiantklassen og vistnok rettest bør forblive der.

Motivet for denne Endring maa søges i de paagjældende Embedsmænds forretningsmæssige Stilling. De ere ikke Jagtmænd eller Specialister i samme Forstand som de øvrige saakaldte civil-militære Embedsmænd i Hæren. Vel kræves der af dem særegne Kundskaber, men ved Benyttelsen af disse og under Udøvelsen af deres Gjerning ere de fornemmelig aktivt sthyrende, og enhver af dem kan, navnlig i Krigstid, komme under Forhold, hvor det i en meget væsentlig Grad kommer an paa, om han kan beherske disse og personlig gjøre sig gjældende baade overfor sine Undergivne og overfor sin øvrige Omgivelse. I saa Henseende kunne de administrative Embedsmænds Stillinger ofte blive ligesaa vanskelige som de, der for Vaabnernes Officerer begrunde den dem indrømmede Myndighed; og den samme Myndighed bør derfor ogsaa indrømmes de nævnte Embedsmænd paa deres Omraade. Det er da ogsaa af dette Hensyn, at man i mangfoldige fremmede Hæere, saavel Stormagters som Smaastaters, har gennemført en militær Ordning af Forpleiningsvæsenet.

Mindretallet (Carstensen og Mourier-Peterfen) kan vel i enkelte Henseender ind-

rømme det Berettigede i denne Opfattelse; men det frygter for, at man vil sthyde ud over Maalet ved at tillægge rent administrative Embedsmænd fuldstændig de samme Betegnelser, som hidtil udelukkende have været anvendte paa Hærens aktive Befalingsmænd, paa dens virkelige Kombattanter. Man vil derved meget let kunne give Anledning til Myndigheds-Stridigheder, som kunne have uberegnelige Følger, medens der i Retning af Tilgang til Korpsfet neppe vil vindes Stort derved. Ifølge Mindretallets Mening bør man derfor indskrænke sig til at sideordne Intendanturens Embedsmænd med de Officerer, de ifølge Flertallets Forslag skulle gjøres om til, men man bør ikke paallæbe dem Embedsbetegnelser, som ere fuldstændig vildledende. Mindretallets Affattelse af Forslaget gaar altsaa udelukkende ud paa at fjerne de Betegnelser, der hidtil kun have været gjældende for Kombattanterne.

Idet Udvalget nu vender tilbage til nogle Enkeltheder ved de for Embedspersonalet foreslaaede Lønningsbestemmelser, skal det først bemærke, at man for at foranledige tilstrækkelig god Tilgang fra Vaabnernes Officersklasse til Intendanturen, helst bør tilbyde en Lønningsforbedring strax ved Overgangen. Da man nu gjør Regning paa ogsaa at faae yngre Kapitainer til at modtage Ansættelse, mener Udvalget, at den laveste Lønning i Intendanturstaben bør være næstnyngste Lønning for Kapitainer. Der foreslaas derfor at udelade den yngste Lønningsklasse for Kapitainer eller de med Kapitainer sideordnede Embedsmænd i Intendanturstaben og at fordele dem lige til de to andre Lønningsklasser. Da deres hele Antal kun bliver 8, vil Udgiften ikke derved forøges med mere end 1,800 Kr. aarlig.

Fremdeles foreslaar Udvalget den Forandring, at der ikke tilstaa Premierlieutenanterne af ældste Lønningsklasse i Forpleiningskorpsfet eller de til dem ifølge Mindretallets forslag svarende Embedsmænd den Lønnings-